

[Socialministeren.]

have medført en merudgift for det offentlige på 92 mill. kr., idet det beregnede tilskud efter forslaget ville blive 313,8 mill. kr. mod det beregnede tilskud efter de nugældende tilskudsregler: 221,8 mill. kr. Det vil sige, at kasserne selv skulle bære 46,7 mill. kr. af merudgiften. Hvis de nugældende tilskudsregler, suppleret med den foreslåede forhøjede refusion af de sociale ydelser, havde været gældende, ville forslagene om forhøjede satser have medført en merudgift for det offentlige på 143,8 mill. kr., idet det beregnede tilskud efter forslaget skulle være 365,6 mill. kr. mod 221,8 mill. kr.

Det er jo ikke noget realpolitisk forslag — men det har vel heller ikke på noget tidspunkt været tanken, at det skulle være det.

Jeg har modtaget en henvendelse fra Arbejdsløshedskassernes Samvirke om forhøjelse af understøttelsessatser og huslejhjælp, og der vil i nær fremtid i socialministeriet finde en forhandling sted med de pågældende herom. Som tingets medlemmer ved, blev der ved loven af 27. februar 1958, som indførte en række goder, ikke foretaget ændringer i understøttelsessatserne.

Der er af direktør H. Friis foretaget en undersøgelse, som er gengivet i Socialt Tidsskrift, og statsvidenskabelig afdeling i socialministeriet har videreført undersøgelsen til året 1958-59. Af undersøgelsen fremgår det, at arbejdsløshedsunderstøttelsen til personer uden børn, sammenholdt med arbejdsindtægten for ufaglærte arbejdere, i 1958-59 ligger på et lavere niveau, end tilfældet var i 1934-35. Sammenligner man med de øvrige ydelser, viser det sig, at folke- og invalidepension samt hjælp til tuberkuloseramte i samme periode har vist stigning i forhold til arbejdsindtægten for ufaglærte arbejdere, medens kommunehjælp, ulykkesforsikringsdagpenge og sygeforsikringsdagpenge har vist et fald, ligesom tilfældet er for arbejdsløshedsunderstøttelsens vedkommende.

Jeg vil finde det rimeligt og naturligt, at socialministeriet i samarbejde med arbejdsdirektoratet nærmere undersøger de konkrete problemer, der her rejser sig, og fremlægger materiale til videre behandling. I

denne behandling må naturligvis også kassernes repræsentanter blive inddraget.

Som lovforslaget foreligger, er det uantageligt til gennemførelse, men naturligvis kan jeg umuligt have noget imod, at tinget gennem et udvalg beskæftiger sig videre med problemet.

Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen): Jeg takker ministeren for den saglige måde, hvorpå han har omtalt vort lovforslag. Jeg takker også ministeren, fordi han intet har imod, at vort forslag kommer til at danne grundlag for forhandlinger angående en forhøjelse af arbejdsløshedsunderstøttelsen.

Jeg hørte med interesse de tal, ministeren læste op, og var forberedt på, at den foreslåede ændring såvel af dagpengenes maksimum som af børnetillæg, brændselshjælp, huslejhjælp, afskaffelse af karenstid og en udvidelse af huslejhjælpens omfang samt øgede tilskud til kasserne ville betyde dels større udgifter for det offentlige, dels større udgifter for arbejdsløshedskasserne. Jeg er også klar over, at udgifterne, som vi naturligvis ikke har været i stand til at beregne, bliver af den størrelsesorden, som ministeren har nævnt. For os er det ikke afskrækkende. Vi har den opfattelse, at de medborgere, der er kastet ud i arbejdsløsheden, må sikres ordentlige vilkår at leve under, og enhver, der kender en lille smule til de arbejdsløses forhold, ved, at disse kår ikke er rimelige, og ved også, at der må forbedring til. Sammenligningen med andre sociale ydelser er jo tinget velbekendt fra de beregninger og det materiale, som er omsendt til tingets medlemmer. Det viser jo med al ønskelig tydelighed, at der burde have været sat ind på et tidligere tidspunkt for at ændre arbejdsløshedslovgivningen på de områder, jeg her har omtalt. Jeg vil gerne sige, at selv om man kommer til den anskuelse, at arbejdsløshedslovgivningens satser er for lave sammenlignet med, hvad der opnås gennem ulykkesforsikring, invalidepension o. s. v., så er hermed ikke engang givet udtryk for, hvor dårlig tilstanden er for de arbejdsløse, og jeg tror ikke, nogen vil forsvare størrelsen af den understøttelse, der gives ulykkesramte og invalider. Jeg tror, de fleste vil erkende, at ej heller denne ydelse er tilstrækkelig, men man har nu